

Gyónjatok, imádkozzatok, térítsetek!

Időpont: Húsvét utáni 2. vasárnap – 1962. május 6.

Alapige: Jak 5,16-20

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: és ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét. Atyámfiai, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, tudja meg, hogy a ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bünt elfedez.”

A mai vasárnap, a húsvét utáni 2. vasárnap, ebben az esztendőben nevezetes, sokjelentőségű nap. Ennek a vasárnapnak ősegyházi latin neve: „Misericordias Domini” – magyarul azt jelenti: az Úr irgalmassága. Az Úr irgalmasságáról szólt ezeken a vasárnapokon Isten szentigéjének hirdetése, és az úgynevezett antifóna, vagyis a gyülekezeti istentiszteletet bevezető szent mondás szintén az Úr irgalmasságának magasztalását hirdette ezen a napon. Ennek a vasárnapnak ősegyházi kirendelt evangéliumi igéje János evangéliuma 10. fejezetéből a jó Pásztor története. Ezért is hívják már nagyon régen ezt a vasárnapot a jó Pásztor vasárnapjának. Krisztus kereső szeretetéről, a bűnös és eltévelyedett emberek után való járásáról, Szentlelkének megtérítő szolgálatáról szólt az ige hirdetés, mikor a jó pásztor igéjéről hirdette ezen a vasárnapon az evangéliumot.

Nevezik ezt a mai vasárnapot magyar evangélikus egyházunkban sajtóvasárnapnak is. Ezen a napon szokott megemlékezni egyházunk az egyházi sajtóról. Azokról a fekete betűkről, amelyek, miként az Úr Jézus Krisztus irgalmas és pásztori szeretete elment keresni a hegyekbe az eltévelyedett, a saját útjukon járó bárányokat, úgy mennek ki keresni és hívogatni haza a nyájhoz a magukra maradt, saját útjukon eltévedt embereket.

Ebben az esztendőben erre a vasárnapra esik a konfirmáció, tehát ez a konfirmáció vasárnapja is. Öregtemplomunkban és nádorvárosi templomunkban meg a környező gyülekezetekben a mai napon gyűlik össze fehér ruhában vagy illő sötét köntösben a fiúk és leányok serege, hogy fogadalmat tegyen az egyházhoz, mindenekelőtt az Egyház Urához való hűségre azzal, hogy őt sem élet, sem halál, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakasztja el a Krisztus szerelmétől!

Ez a mai vasárnap, május hónap első vasárnapja, az édesanyák napja is. Ez a mai nap az, amelyen az egyház is, ha nem tolja félre ennek a napnak ez irányú jelentőségét egyéb más szolgálat, megemlékezik az édesanyákról. Ez a nap az, amelyen virággal kezükben köszöntik a gyermekek édesanyjukat, vagy ha már elköltözött a minden halandók útján e földi életből, felkeresik édesanyjuk sírját, avagy ha távol van, levélben keresik fel, és ezen a napon – legalább egy esztendőben egyszer – beszélnek arról, hogy: Szeretünk téged, édesanyánk!

Nehéz választani ezek közül a különböző rétegű és jelentőségű megemlékezési alkalmakból, hogy melyik az, amelyet különösképpen szemünk elé kell állítani. Minket azonban elkötelez ez a mai napra kirendelt szentírási szakasz, ami ezekről semmit sem mond. S akár tetszik, akár nem, nekünk erre az ígére kell felfigyelnünk. Ez az ige három felszólítást tartalmaz, így lehetne röviden megfogalmazni: Gyónjatok! Imádkozzatok! Térítsetek! Nézzük sorba ezt a három felszólítást!

1. *Gyónjatok!* Azzal kezdődik a mai szentírási szakasz, hogy „*valljátok meg bűneiteket egymásnak...*”. Amikor tehát azt mondja: Gyónjatok!, nem azt kell érteni alatta, jöjjetek az Úr szent vacsorájához, valljátok meg bűneiteket az Istennek, hanem azt: valljátok meg bűneiteket egymásnak! Nem könnyű engedelmessé válni ennek a felszólításnak.

Nehéz megvallani bűneinket mindenekelőtt azért az egyszerű okért, hogy nagyon kevésbé ismerjük a saját bűneinket. Régi latin példabeszéd és tanítómesé mondotta azt, hogy amikor Isten az embert megteremtette, két tarisznyát akasztott vállára: egyik a mellén lógott, a másik pedig a hátán. Az ember ezt a két tarisznyát arra használja fel, hogy a mellén lógó tarisznyába rakta be a többi embernek, a

másoknak bűnét, és a hátán lévőbe tette bele a saját bűnét. Ez a magyarázata annak, hogy az ember olyan jól látja a mások bűneit, mert azok mindig szeme előtt vannak, és annyira nincs tudatában a saját bűnének, mert az mindig a hátán lévő tarisznyában van. Ezért olyan nehéz megvallani bűneinket, még akkor is, ha komoly szándék van bennünk bűneink megvallására, mert mi egyáltalán nem érezzük magunkat olyan nagyon bűnösöknek.

Egyszer Győrött az Újvárosba hívtak egy beteg öregasszonyhoz úrvacsoráztatni. Nagyon rendes, tiszta lakás volt. Látszott, hogy szegény, de minden tiszta, rendes volt. Frissen húzott ágyban, megmosakodva, megfésülve feküdt az öregasszony, mikor megkérdeztem tőle: „Van annyi ereje, hogy ilyen szép rendet tud tartani szobácskájában?” Azt mondta: „Nekem ehhez nincs erőm, ágyhoz vagyok kötve, de mások vannak, akik szeretnek, segítenek és rendbe tesznek.” Mikor elkezdtük az Úr szentvacsorájának kiszolgáltatását, jöttek a gyónó kérdések. Ez volt az első gyónó kérdés: Vallod-e magadat Isten színe előtt bűnösnek? Akkor ez az öreg néni magából kikelve tiltakozott ez ellen, és azt mondta: „Kérem, én nem vagyok bűnös! Tisztességben, becsületben leéltem életemet, több mint hetvenöt esztendő, mindig hűségesen dolgoztam, nekem semmi bűnöm nincs!” Persze hogy megállt az Úr szentvacsorájának kiosztása, és próbáltam vele megértetni: nem arról van szó, hogy ő látja-e magát bűnösnek, hanem arról, hogy vajon Isten előtt meg tud-e állni, úgy, amint nekem mondotta? Bizony hosszú percek teltek el, végül nem tudom, őszintén-e, vagy csak úgy ráhagyásból mondotta: igen, vallom magamat Isten előtt bűnösnek. Nagyon kevésbé ismerjük mi a saját bűneinket!

A másik, amiért olyan nagyon nehéz a bűnvallás, az, hogy még azokat a bűnöket is, amiket ismerünk magunkról, folyton mentegetjük. Bennünk belül egy csodálatos, furfangos védőügyvéd lakik. Az mindenféle csalafintasággal próbálja megvédeni bűnös voltunkat, és magyarázatokat, mentségeket talál bűneinkre. Összehasonlít más bűnösökkel. Azt mondja, mint ahogy a farizeus mondotta egyszer: Hálát adok neked, óh, Isten, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint az a publikánus ott hátul, a templomajtóban! Ez a bennünk lakozó védőügyvéd, akivel minden mi bűnünket mentegetni próbáljuk, nagyon nehézé teszi számunkra, hogy megvalljuk bűneinket.

Nehéz megvallani bűneinket azért is, mert ez nem megy megalázkodás nélkül. Mi pedig nem szeretjük, ha mások megaláznak, s azt sem szeretjük, ha magunknak kell megaláznunk magunkat. Mi túl önértékesek vagyunk ahhoz, semhogyan mernénk a megalázkodás útját választani. Hát még milyen nehéz embereknek, egymásnak bevallani bűneinket! Isten előtt még csak verjük mellünket a templomban. Nem csak általánosságban, lehet, imádságunkban egész konkrétan, részletesen megvalljuk bűnünket – de hogy egy másik embernek valljunk?! Hivatkozunk arra, hogy erről szomorú tapasztalataink vannak, nem csak nekünk, Jézus Krisztusnak is. Jézus Krisztus maga mondotta, hogy ne dobjátok az igazgyöngyöket a disznók elé, mert azok nem tudják értékelni, csak megtapossák (Mt 7,6). Ha kukoricaszemet adnátok nekik, azt értékelnék, örülnének neki, de az igazgyöngyök nem kellene nekik, megtapossák, és ellenetek fordulva megszagatnak titeket. – Hányszor van, hogy az ember szíve tele van a saját bűnei, nyomorúsága felett való szomorúsággal, úgy szeretné megosztani szívének fájdalmát, s kezdene beszélni azokról az erkölcsi küzdelmekről, amiket meg kell vívnia, a kísértésekről, melyekben olyan sokszor bizonyult erőtelennek keresztyénsége, s akkor nem az az eredmény, hogy a másik megért, megvigasztal, velünk együtt imádkozik, hanem ez alkalom arra, hogy nekünk rontson, mint Jézus Krisztus mondotta. Nemcsak hogy hír szárnyára viszi a mi gyónó, csak neki szóló bűnvallásunkat, hanem csodálkozva, elítélőleg csapja össze kezét felettünk. Hát bizony igen-igen nehéz egymásnak megvallani bűneinket!

De akármilyen nehéz, mégiscsak szükséges. Nem a másik embernek van szüksége rá, hanem nekem magamnak, a bűnösnek van rá szükségem. A Zsoltárok könyvében a 32. beszél Dávid bűnvallásáról. Ebben a zsoltárban a 3. versben elmondja Dávid: „*Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt*”, míg nem mondtam el, nem vallottam be bűneimet, megavultak csontjaim... Tehát úgy érzi Dávid, hogy mindaddig, amíg nem mert rálépni a bűnvallás megalázó útjára, addig nem volt békessége, addig, mint valami féreg, úgy emésztette, rága őt bűnének tudata: „*Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.*” Akkor megemberelte magát Dávid, s így írja tovább: „*Vétkemet bevallám neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és (most itt jön a csodálatos eredmény) te elvetted rólam bűneimnek terhét.*” Utána ez a szó van: szela, ami a zsoltárokból azt jelenti: békesség, csend, szünet. Mindaddig nincs békességünk, amíg bűnünket titokban tartjuk. A békesség, a bocsánat útja: bűneink megvallása.

Igaz, erre azt lehet mondani, hogy Dávid Istennek vallotta meg bűnét, itt pedig Jakab azt mondja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak...” Ki ez az egymás? Az a lelki testvér és az, akit én megbántottam. Óh, de nagyon nehezen mozog az embernek máskülönben fürge lába, amikor ahhoz kell elmenni s elmondani neki: vétkeztem. Nehéz, de enélkül a szabadulás öröme nem jön el számunkra. Ezért hát testvérem, ha nincs békesség, ha bántanak a bűneid, amiket Isten s ember ellen elkövettél, menj, fogadd meg Jakab apostol felszólítását! Jakab apostol a gyakorlati keresztyén élet embere volt, nagyon jól tudta, milyen jó utat mutat nekünk, amikor azt mondja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak...”

Nem tudom, testvérem, hogy te békességben vagy-e atyádfiával, van-e valaki a faluban, a gyülekezetben, akivel nem vagy békességben. Ki tudja, mióta nem is beszéltek egymással, ki tudja, mióta rá nem tetted kezedet háza ajtajának kilincsére?! Testvérem! Most azt mondja neked az ige: indulj el! Ne törődj azzal, hogy ki kezdte! Talán igazad van, ő kezdte, de te folytattad, vagy te kezdted, és ő folytatta. Ne törődj azzal, ki az idősebb, ki a fiatalabb, melyiknek kellene kezdeni a bűnvallást és a békesség útját, ha azt akarod, hogy benned az a boldogság lakozzék, amely a 32. zsoltárban Dávid ajkára ezt adta: „*Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétké elfedeztetett*” – indulj el, alázd meg magadat, valld meg bűneidet! Meglátod, nem az a fontos, hogy születik-e belőle békesség, vagy nem – legtöbbször születik békesség –, de ha a másik megkeményítené magát, nem volna hajlandó megbocsátani, neked békesség, öröme lesz! Az Isten előtt való bűnbocsátatnak nem az a feltétele, hogy a másik bocsásson meg neked, hanem az, hogy én valljam be az én bűneimet.

2. *Imádkozzatok!* Második felszólítása a mára kirendelt igének az, hogy imádkozzatok! Így folytatja Jakab apostol a 16. vers második felében: „...*imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.*”

Lehet, hogy valaki közületek azt gondolja, ez a felszólítás sokkal könnyebb, mint az első, mert imádkozni igazán könnyebb, mint megvallani bűneinket egymásnak. De azért bizony imádkozni sem könnyű.

Nehéz imádkozni azért, mert az ördög elterjesztett közöttünk egy tévhitet, és ez úgy szól: az imádság gyermekeknek való, a férfié a munka és az alkotás! Tehetetlen embernek igen, annak kell imádkozni, de aki erejének teljében van, legyen férfi vagy nő, nem Istentől várja munkájának elvégzését, hanem ő maga teszi kezét az eke szarvára, s megoldja a maga kérdését. Bizony igen sokszor gyermekesnek érezzük vagy tekintjük, s éppen azért szégyenkezéssel imádkozunk. Ha valaki ránk nyitja az ajtót imádkozás közben, ragyogni kellene arcunknak, nem pedig szégyenpírtól égni, mikor a felséges Úristennel, a mennyei Atyával beszélgetünk! Óh, ha valakire imádság közben rányitják az ajtót, vagy éppen akkor vendég érkezik, milyen zavart szokott lenni! Ha újságot vagy valami szépirodalmi művet olvasott volna, egyáltalában nem jött volna zavarba, legfeljebb félretette volna minden zavar nélkül. Szégyenletes dolog, hogy mi emberek előtt sokszor szégyelljük, hogy imádkozunk.

De ez csak egyik nehézség. Az imádkozásnak további nehézsége az, hogy a világból belénk szüremlik az a tévgondolat: nem sok értelme van az imádságnak! Az a fontos, hogy személy szerint nekifeküdjek a munkának vagy annak a feladatnak, amit nekem kell megoldani – de az imádkozás? Az csak szófecsérlés, aminek semmiféle haszna vagy értelme nincs! Ilyenkor elkezd rágni szívünkben a kételkedés az imádság értelme felől. Erre céloz Jakab apostol, mikor különösképpen kihangsúlyozza: „...*igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.*”

Nehézé teszi sokszor az imádkozást az, hogy tényleg az imádkozásra nem jön azonnal felelet Istentől. Isten néha nagyon megvárakoztat bennünket. Nem úgy, mint a kananita asszonyt, akinek ugyan kétszer visszautasította kérését, de hamarosan, legfeljebb öt perc leforgása alatt teljesíti kívánságát. Van úgy, hogy heteken, hónapokon, éveken, évtizedeken át nem felel imádságunkra. Augustinus nagy egyházatyának édesanyja nagy szomorúsággal nézte, hogy nagy tehetségű, szép reményekre jogosító fia mint keveredik bele és merül el e világ zürzavaros mámorába. Harminc esztendőn keresztül imádkozott mindennap azért, hogy Isten térítse meg fiát – és nem jött rá felelet. Sőt amit szeme látott, amit érzékelhetett, inkább az ellenkezőjét mutatta neki. Minél többet imádkozott érte, annál jobban megkeményedett fia. Minél inkább próbálta odaszeretni Istenhez, annál inkább elszakadt az Úrtól. Végül a családi hajlékot, édesanyját is elhagyta, s elment Rómába, ott élte világát. A harmincadik esztendőben, amikor az édesanya még mindig nem hagyta abba a könyörgést messze úton járó fiáért,

Isten felelt a kitartó imádságra, és ebből a kicsapongó fiatalemberből lett egyházatya s későbbi hippói püspök, akinek írásait ma is épüléssel olvassák Isten gyermekei. Maga Luther is sokat nyert írásain keresztül. – Bizony nem könnyű dolog meg nem lankadni az imádságban, mert ha késik Isten felelete – tudja, mikor hallgassa meg könyörgésünket –, az ördög megmondja nekünk: Látod! Nincs semmi értelme imádságnak! Jakab apostol mégis azt mondja: szabad és érdemes imádkozni, „igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése”!

Most nézzük meg, hogy mit mond az apostol: miért szabad nekünk imádkozni? Azzal kezdi, hogy „egymásért”. Nem tudom, testvérem, tudod-e te, milyen nagy dolog, hogy nekünk szabad egymásért imádkozni? Szabad a férjnek feleségéért, a feleségnek férjéért, szülőnek gyermekéért, gyermekeknek szüleikért, testvéreknek testvérekért, papnak gyülekezetéért és a gyülekezetnek papjáért imádkozni! Nagyon megszükül, megkevesbedett imádságos életünkben ez az egymásért való könyörgés. Pedig látjátok, az előbb elmondott példa mutatja, mikor például a gyermek elindul a maga útján, amikor felrúgja a régi szent hagyományokat, mikor keresztülgázol édesapja és anyja szívéen, szabad imádsággal utána menni. Imádságunk ott jár körülötte, mint valami fénylő oszlop, betakarja, mint az anyamadár szárnya kicsinyeit, hogy ne érje veszedelem, míg hazatalál, haza itt és haza odaát. Nem tudom, ki az, aki életedben nagyon drága neked ma, talán különösképpen eszedbe jut, milyen drága neked az édesanyád. Tudod-e, milyen nagy dolog, hogy az édesanyádért szabad imádkozni?! Milyen nagy dolog, nem csak akkor tudom szeretni, mikor vele egy fedél alatt lakom, mikor kezéből tudok munkát kivenni, hogy segítek rajta, mikor szavam meleg csengése el tudja mondani, mennyire szeretem őt, mikor lehajolhatok előtte, s megcsókolhatom érettem elfáradt kezét... Mikor elkerült messze tőlem, vagy én kerültem el messze tőle, akkor imádságom mindennap rátalál, és megáldja őt. Óh, de sok gyermek, de sok édesanya van, aki ezen a napon gondol arra, hogy milyen nagy dolog, milyen nagy kegyelem, hogy nekem szabad imádkozni az édesanyámért, és nekem, az édesanyának szabad imádkozni az én gyermekemért!

Valamit külön is kiemel Jakab apostol ebben a felszólításban: Imádkozzatok a betegekért! „*Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette...*” Nem tudom, hogy a te hajlékodban most mindenki egészséges-e, vagy családotban, közelben és távolban minden hozzátartozód: vér szerint valók, testvéreid vagy barátaid, mind egészségesek-e, avagy nincs-e közöttük valaki, aki ezt a szép májusi vasárnapot kínok között, talán kórházban kénytelen tölteni? Óh, milyen nagyon nehéz beteg mellett tehetetlenül állni, amikor az ember szívesen levenne valami fájdalmat, szenvedést róla, szívesen szenvedne helyette, viselné a fájdalmát, csak ő könnyebbülne meg. Különösen, mikor látja, hogy olyan nagy szükség volna munkás két kezére, és ő ebben a nagy dologidőben tehetetlenül ott fekszik betegágyán! Óh, mi mindenre hajlandó az ember egészségéért! A szegény sok esztendőn keresztül beteg asszony történetéből olvassuk, akit Jézus gyógyított meg, mennyi orvoshoz ment el, sok orvosra sokat költött, és nem tudott meggyógyulni. De az Úr Jézusnak, az áldott orvosnak, volt hatalma arra, hogy meggyógyítsa őt! Még távolról is meg tudta gyógyítani! Óh, testvéreim! Imádkozzatok a betegekért! A betegnek nem csak szakorvosra van szüksége, nem csak szakszerű, szeretetteljes ápolásra, hanem igen-igen nagy szüksége van arra, hogy legyen mellette imádkozó szív és lélek!

Azután érdekes példát mond Jakab apostol Illés próféta életéből annak igazolására, hogy nemcsak egymás iránt való szeretetünket önthetjük imádságba, nemcsak betegünkért könyöröghetünk, hanem földi életpályánk, feladatunk, munkánk minden kérdését, többek között az időjárás kérdését is, odavihetjük Isten elé. Azt mondja: „*Illyés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig...*” Illés úgy látta jónak, hogy annak a bálványimádó népnek szüksége van arra a kemény leckére, hogy ne legyen eső, akkor könyörgött Istennek, és az Úr három és fél esztendeig nem adott esőt! Kiszáradt, megcserepedett a föld, kiégett a legelő, tönkrement minden, táplálék nélkül egymás után pusztultak el az állatok, de Isten meghallgatta Illés imádságát! Mikor azután Illés látta: elég volt a leckéből Izrael népének, akkor elkezdett könyörögni, kérni: Uram, bocsásd meg bűneiket! Vedd le rólunk büntetésünk terhét, a száraz időjárást, öntözd meg a szomjas földet! Ott vannak a Kármel hegyén Baál papjai, Illés próféta, Akháb király, s Illés elkezd könyörögni. Elküldi szolgáját, menjen, és nézzen a tenger felé, s mondja meg, mit lát a látóhatáron. Mikor hetedszer jön vissza a szolga, ezt mondja: Uram, egy tenyérnyi felhőcske van a látóhatáron! Gondold el: egy tenyérnyi felhő, micsoda parányi kicsi! Akkor Illés azt izeni Akháb királynak: Siess haza, mert itt az eső! Tényleg úgy is történt. Akháb felült szekereére, s mire hazaért, zuhogva ömlött a zápor Illés imádsága következtében! (1Kir 18,21–46)

Milyen nagy dolog falusi földművelő embernek, hogy Jakab apostol ezzel a példával buzdít arra, hogy odavihetjük szántóföldünket, mezőnket, állatainkat, földi életünk minden élet- és munkaterületét, és könyöröghetünk Istennek érte, s nem hiába könyörgünk! Megadja az alkalmas időjárást!

3. *Térítsetek!* Harmadik üzenete ennek az igének: *Térítsetek!* Így fejezi be az apostol ezt az igeszakaszt: „*Atyámfiai, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, tudja meg, hogy a ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez.*” Hát ez is nehéz dolog. Az nem nehéz dolog – emberi büszkeségünk is sokszor biztat erre –, hogy ülünk be az erkölcsi prédikátornak magas székébe, ítéljük elevenek és holtak felett. Így ez nagyon kockázatos dolog. Sokszor megtörténik, hogy embereknek bűneikről beszélünk, bűneikből meg akarjuk téríteni, ellenünk fordulnak, mondván: mi közünk hozzájuk? Semmi közünk az ő dolgukhoz, ők eléggé erősek, felnőttek ahhoz, hogy jól tudják, mit szabad, mit nem. Ők a maguk szerencséjének kovácsai... És mégis, dacára annak, hogy ezekben az időkben, amikben élünk, még külön nehézsége is van, mert az, aki Istenhez hívogatja az embereket, megtérésre a bűnösöket, az esetleg még mindenféle egyéb kellemetlenségnek is kiteszi magát, az az ige parancsa, hogy térítsetek!

Nem szabad tétlenül nézni, hogy emberek mennek veszedelembé. Ha valami szerencsétlenségnek lennél szemtanúja, nem volnál méltó, hogy ember légy, ha tétlenül tudnád nézni! Menteni kell a veszendőt! Azok pedig, akik a bűnök útján járnak, halálos veszedelemben vannak! Nem szabad engedni, hogy körülöttünk emberek tízei, százai, ezrei, talán legközelebbi hozzátartozóink mennek a pokolba! Meg kell őket állítani!

Persze megvan ennek a maga módja. Figyeld meg, milyen csodálatos szeretettel beszél a bűnös embernek a bűnös emberről ez az ige! Az a Jakab apostol, aki elég kemény szavakat használ a bűnnel szemben, a bűnös emberre nem azt mondja: ilyen meg olyan gazember, hanem azt: eltévedt, bajba jutott ember. Eltévesztette valahogyan az utat szeme előtt, mint az, aki rengeteg erdőben járkal, nem tudja, hogy merre tud az erdőből kitalálni. A bűnös ember eltévedt, menj hozzá, mutasd meg neki azt, aki magáról azt mondotta: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet! – Figyeld meg, azt mondja, hogy sok bűnt elfedez az, aki bűnöst térít meg az ő útjáról! Itt nem csak arról van szó, hogy aki figyelmezteti a bűnös embert útjára, az a jövőben mennyi bűntől szabadítja meg a másikat, hanem segít neki abban, hogy odataláljon a keresztnél, ahol a Krisztus vére minden bűnt elfedez.

Azt mondtam, hogy ez a vasárnap a jó Pásztor vasárnapja. A jó Pásztor kereső szeretetéről beszélt nekünk az oltár előtt felolvasott ige. Óh, a bárány, amely a maga útján ment, ezért jutott veszedelembé. Sok bosszúságot okozhatott a pásztornak. Ott kellett hagynia kilencvenkilenc bárányt, és menni az egy után. Rekedtre kiabálta magát – s nem jött rá felelet. Mennyi fáradságot szerzett: a hegyekbe kellett mennie, s ott egy szakadékban talált rá. Egy szakadékban, amibe alászállt, közben a tövis megtépte ruháját, a kövek felsebezték kezét, térdét, talán fejét, életveszedelemben ment le utána. Mikor megtalálta, mit csinált? Megverte a bárányt? Megérdemelte volna! Összeszidta? Azt is megérdemelte volna! Tanítást adott neki, hogy máskor ne csináljon ilyent? Rászorult volna! Nem! A jó pásztor egészen mást csinált! Azt olvassuk, felvette a vállára, és hazavitte! Hát ez a misszió, a térítés munkája! A bűnös mindig felfortyan, mikor valaki ítélettel közeledik hozzá, és a bűnös szíve mindig megnyílik, megmelegsik, valahányszor valaki ezzel a pásztori szeretettel keresi őt.

Három felszólítás hangzott az igéből – vállalod-e? Vállaljuk-e? Vállald te is! Valljuk meg egymásnak bűneinket, imádkozzunk, és végezzük a lélekmentés szent szolgálatát! Ámen.